

Fordeling af Hartkorn, skattepligtig Ejendomsskyld og Jordværdi i Landkommunerne efter Ejendomsgrupper.

	Hartkorn.	Skattepligtig Ejendoms- Skyld.	Jordværdi. med 2 000 Kr.	Jordværdi Fradrag.
	pCt.	pCt.	pCt.	pCt.
Gaarde med 12 Tdr. Hrtk. og derover ...	14.3	12.4	12.4	15.5
— — 1—12 Tdr. Hrtk.	69.2	54.2	59.7	67.8
Landbrugshuse	11.4	12.1	15.2	9.3
Særskilt vurderede Skove	1.6	2.3	2.2	2.6
Andre Vurderinger	3.5	19.0	10.5	4.8
Tilsammen...	100.0	100.0	100.0	100.0

Fordelingen viser, at Ejendomsskyldens Indførelse medførte forøget Skattebyrde for de smaa Ejendomme og formindsket Skattebyrde for de store. En Beskatning efter Jordværdi, som her foreslaaet, vil medføre en Tilbagevenden; de store Ejendomme vil dog faa en noget større Byrde end ved Hartkornsbeskatningen; de smaa Ejendomme en noget mindre.

I Forbindelse med Indførelse af kommunal Grundskyld foreslaar Indenrigsministeriet en kommunal Grundværdistigningskat i den Form, at Kommunalbestyrelserne i København, Købstæderne og Sognekommunerne faar Adgang til at opkræve en aarlig Afgift af de ved de periodiske Vurderinger konstaterede Stigninger i Ejendommenes Grundværdi. Bestemmelserne er en videre Udformning af de Tanker, der ligger til Grund for de af Lovgivningsmagten tidligere givne Bestemmelser om Beskatning af Grundværdistigninger, fremkaldt ved særlige offentlige Foranstaltninger, nemlig Lov Nr. 156 af 27. Maj 1908 § 14 og Lov Nr. 105 af 18. April 1910 om Jernbaneskyld samt Lov Nr. 93 af 30. April 1909 om Esbjerg Havns Udvidelse, ligesom de foreslaaede Regler nøje svarer til Bestemmelserne i det af Københavns Kommunalbestyrelse i 1908 vedtagne Forslag til Lov om Ejendoms-skatteerne i København (jfr. det foran om dette Forslag bemærkede). De citerede Lovbestemmelser tager Sigte paa den Værdistigning, der paaføres Ejendomme dels ved nye Jernbaneanlæg, dels for de esbjergsske Ejendommers Vedkommende ved den i 1909 bevilgede Udvidelse af Esbjerg Havn. Ved den fornævnte Lov af 27. Maj 1908 blev det i Anledning af de besluttede nye Baneanlæg bestemt, at der af den Værdistigning, som ved de paagældende Jernbaneanlæg blev tilført de Ejendomme eller Grunde, der nød godt af Anlægene, skulde svares en Afgift til dem, der ud-

redede Anlægsudgifterne. De nærmere Regler om Værdistigningsafgiften blev udsendt til senere Lov — efter at Sagen havde været overvejet i en af Ministeren for offentlige Arbejder nedsat Kommission. Reglerne blev derefter fastsat ved Loven af 18. April 1910, der fastsatte Afgiften til en 50-aarig Afgift af $1\frac{1}{4}$ pCt. aarlig af den Værdistigning, der konstateredes ved den første halvjaarlige Vurdering efter Baneanlæggets Approbation og derefter ved de periodiske Vurderinger i Henhold til Ejendomsskyldloven, dog saaledes, at der 30 Aar efter den første Ansættelse til Jernbaneskyld ikke skulde findes yderligere Vurdering Sted. Naar denne Lov ikke har givet tilfredsstillende Resultater, skyldes det i første Række, at Jernbaneskylden er knyttet til Værdistigninger, der har en speciel Aarsag, og at Stigningerne som Følge heraf er vanskelige at konstatere, men hertil kommer det irrationelle i *dels*, at Bygningsværdierne er inddragne under Afgiftsberegningen, *dels* at Loven lod Jordskylden være afhængig af, at Værdistigningen overstiger 10 pCt. af Ejendommens Værdi, hvorved det muligjøres for de store Ejendomme at tage en Værdistigning, *uden* at Afgiftspligt indtræder. Det sidstnævnte Forhold er dog nu ændret ved Bestemmelserne i Lov Nr. 105 af 4. Oktober 1919 om Ændring i Loven om Jernbaneskyld.

De her foreslaaede Bestemmelser tager Sigte paa den *almindelige* Værdistigning, der finder Sted navnlig i Byer med stærk Udvikling, hvor Efterspørgslen efter heldigt beliggende Grunde er stigende med Udviklingen og medfører forhøjede Ejendomspriser — ikke i Kraft af det af Ejeren afholdte Kapitaludlæg eller anvendt Arbejde, men paa Grund af Konjunkturerne. De Gevinster, der derved tilføres Ejeren, er et Skatteobjekt, hvis Udnyttelse ikke belægger arbejdsskabte Værdier med forøget Skattebyrde, og som derfor i for-